

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždnu šobotu w Šsmolerjez knihiciziskczetńi w Budysšinje a płaczi šchtwórłětnje 2.— hr. š portom.

2. njedžela adventa.

Łišt na Řomškich 15, 13.

„Bóh teje nadžije napjelń naš je wšěm w ešelom a měrom we wěrje, šo byszčeje potnu nadžiju měli psches móz šwjateho ducha.“

Brónje šwětkła, wo kotrychž přěńju adventsku njedželu šlyšachmy, šu wěra a lubosć. Š woběmaj nadžija hromadže wišy. Džěńšnišcha adventska njedžela šwoje prawo dóstanje, hdyž šo na nej k prawej šchesczjanškej nadžiji wabicz dawamy. Wo nadžiji wščitkón šwěť rěczy, ale jenož wo šchesczjanškej nadžiji to šlowo płaczi: nadžija nješahanibi. Na tutu šchesczjanšku nadžiju šwjaty japošchtol Pawol naš pokasa, a to na jeje šakožt jeje wopšchijecza, jeje plód.

1. Na:wažnišche, šo šmy šebi teho wěšći, na czo šo našcha nadžija šakoži. W šwojim wšchědnym žiwjenju wšchelatore nadžije mamy, kotrež šo na niczo šakožuja, a š tym šo šami šjebamy, cžim bóle šmy šo tajšje nadžije wješelili, cžim šrudnišchi šmy potom, hdyž šo njedopjelni. Šswjaty japošchtol je šebi teho wěšty, kaš šlě by ša šchesczjanow było, hdy bychu šo we šwojich nadžijach šjebali, wón pišche: je-li šo jeno w tym žiwjenju na Šhryštuka nadžiju štajimy, dha šmy bjes wšchitkimi ludžimi najhubjeńšchi. Škotrý šakožt dha je, na kotrymž šo našcha nadžija natwari? Šswjaty Pawol w našchim tekšće šapoczńje š tymi šlowami: Bóh teje nadžije. Přjedy je njebješkeho Wótza Boha šczěpłiwosće a trošhta mjenował, dokelž wón tón šamy je, psches kotrehož mamy šczěpłiwosć a wobštajnosć w bědženju, trošht w cžěpjenju. Tak šo njebještemu Wótzej tudý Bohu teje nadžije rěka, dokelž wón šam nadžiju we

naš šbudži, wón šam je šakožt našchje nadžije. Šschetož wón njeje nješnatý Bóh, kiž šteji wyšoko pošběhńjený wyschšche naš a wysche žykeho šwěta, ale wón je šo šjewit psches Žesufa Šhryštuka, jako wěcznu lubosć jeho špšnajemy. Je-li šo pak Bóh naš lubuje, dha chze naš tež šbóžnych cžinicž, tutej jeho woli wšchitko škuzicz ma, my wšchal móhli jemu napschecžitwo štupicz, pschetož Bóh je nam šwobodosć špožčil, šo bychmy šo šami roššudžili, pschecžitwo našchje woli, naš k šbóžnosći njemušje. Šdyž je Bóh twój Wótž psches Šhryštuka, hdyž šwoju wolu podczšńješch pod jeho huadu wolu, dha njeje tvoja nadžija na žadny přěš natwarjena, ale na škału — Bóh šam je tvoja škała, to je šakožt šchesczjanškej nadžije. —

2. Ššto pak je jeje wopšchijecze? Šschesczjanška nadžija wšchitko to wopšchija, šštož chze Bóh tón Řnješ š nami cžinicž. Wšchako pižane šteji: to je Boža wola, našche wušwjeczenje. Duž šo přchede wšchěm teho nadžijamy, šo budžemy š hrěchow wušwobodženi a š tym Bože wobšedženštwo, to rěka, šo budžemy wušwjeczeni. Niczo pak njemóžemy bóle žadacz hacž to. My šo pschewědčimy, šo hrěch naš šjeba, hdyž nam lubi, šo naš šbožownych cžini. A hdy by to móžno było, dha by to šbože bjes Boha było, šbože š njepokojom w šwědomńju, žane prawe wjekele pak byčz njemóže, hdyž njeje měř. Těhodla našcha nadžija w tym wobšteji, šo wušwobodženi budžemy š wottrocžlowštwo hrěchow š krašnej šwobodže Božich džěczy. Ale tež to je Boža wola, šo w jeho towarštwoje šbóžni budžemy. Šo tym šwojim hižo tu na šemi šacžuwacz dawa, kaš je pošbožny štareho cžaka něhdy pražil, šo šu wotomiki, w kotrychž jeho šbóžnosći niczo dale njepobrachuje hacž wobštajnosć. Šunu tež wobštajnje šbóžni budžemy, wšchitko špytowanje tónž

fměje. Teho ho nadžijamy brjedža w žiwjenju, kiž je polne spytowanja a žakofcže.

3. Na cžož cžlowjeł hwoju nadžiju staji, s teho jeho žiwjenje a jeho řhodjenje wotwiřuje. Šchtóž ma njebjesku nadžiju w hwojej wutrobje, tón budže polny měra a wjeřela, tón wě, so jemu njebjeski Wótž hwoj dom wotewri, a tať je řebi teho wěřty, so je s Bohom řjednany. A byrnejž by na hwojich pucžach na tutej semi hiřcže wřchelaťe wobcžežnosće přchewinyč měř, dha jemu tež to jeho měř rubicž njemóže. Řhodjenje w zuřbje je huřto wobcžežne, wřchitke tute wobcžežnosće pať najlěpje tón přchewiny, kiž řo hižo do přědka na domiřnu wjeřeli. To je to wjeřele, kotrež řo tu s měrom řjednocži. Najrjeńřche, najnadobniřche wjeřele na semi je to wjeřele, s kotrymž řo do přědka wjeřelimy, kotrež řw. japořchtol řan wopiřuje s tmy řlowami: my řmy něť Bože džěczi, ale řjewiřo řo hiřcže njeje, řchto my budžemy, my pať wěmy, hdyž řo řjewiř budže, so my jemu podobni budžemy, přchetož my jeho wiđžecž budžemy tať, tať wón je, a kóždy, kiž nadžiju ř njemu ma, wucžićzi řo, runje jaťo wón tež cžisťy je. řo taťřim: plóđ teje nadžije je měř a wjeřele w mozy wěřy, a tutón měř a tuto wjeřele nařchu nadžiju móžnu cžini a pořhlnja, přchetož hdyž wěmy, so je tón řnjes dořby řkuff w nař řapocžat, dha tež wěřimy, so řón tež dořonjecž budže, tať tež řw. japořchtol praři: so byřcže polnu nadžiju měř přches móž řw. jateho duřha.

řo by adventřki cžas řa wěřjazyř řchescžanow byť cžas nadžije, teje nadžije, so tón řnjes ř nam přchitřadža, so byřmy my ř njemu přchitřali a wěcžnje pola njeho řawořtali, tať budže adventřki cžas tať řańřche řerja, kotrež řřhadjenje hodowneho Božeho řlónčřka přchitřowjedaju. řdyž je Danto Alighieri, řlawny italski bařniř řtareho cžasřa, na kotrehož narodniny přched 600 lěťami řmy lěťřa řpominali, přchi wopiřowanju hele wřřche wrotow měřta cžwile nariřmo řteřil: puřcže wřchitřu nadžiju, s tmy na to pořafuju, so ma cžlowjeł řjes nadžije hižo tu helřku cžwili a so dyřbi řadmělowacž — my jaťo Bože džěczi, jaťo wěřjazy řchescženjo dawamy řebi wot řw. řpěwarja přchitřowacž: derje temu, kotrehož nadžija řteři na tmy řnjesu jeho Bořy, a wřřtamy se řw. řěťrom: řřwaleny budž Wóh a tón Wótž nařcheho řnjesa řesom řhryřta, kiž nař po hwojej wulřej řmilnořcži s nowa porođřil je na řiwu nadžiju. Tať řo na najrjeńřcho dořjelni řw. japořchtolome adventřke přchecže džęňřniřcheje epistol: Wóh teje nadžije nariřil nař se wřchěm wjeřelom a měrom we wěřje, so byřcže polnu nadžiju měř přches móž řw. jateho duřha! řamjeń.

Myřlicži ř adventej.

Advent! řesuř řhryřtuř přchitřadža, cžlowjełojo dyřbja řo přchitřowacž, so byřhu dořotowani byři a jeho witali do wutrobom a do — řiwjenja. řaj do wutrobom dyře wita něťotřřřuli řbóžniřa w hodownym cžasřu, měři to tež, dořelž tola hody řw. jeczi domach a w Božim domje. Ale do řiwjenja jeho witalčž, to je hižo druřa wěž! řa kotrehož pať to druřa wěž, pola teho to tež s taťřim pomitanjom do wutrobny řlaza. řsmě dyře to řesuř řhryřt jenož na wopyt přchitřčž, řnadž na přěni a druři džęň hodořw abo, hdyž wřřko přchitřčž, tež hacž do ř. dnja, pola druřeho řnadž niž halle na tať dořho abo tež, hdyž řebi prawje wobřladacž přchitřoty, kotrež je cžiniř, do řřla niž, niž řamo jaťo hořč. Do řiwjenja jeho witalčž, to tola řěřa, jeho řobu wřacž wřchěđny džęň tať njedželřki džęň na wřchitke řw. jecze a řchcžeřki, do wřcheho džęřa a řkuffowanja, do řw. jecze řřtowo a řomokow, do řw. jecze džęřańřow, na řw. jecze pola, a to řěřa: řiwny byřč wotpocžuju a džęřajo přched jeho

wóčřkomaj, kotrež hřadatej jenej řariři řaž řarčři do wutrobny řaž na ruřy, runje řaž řjenjeřniřej a řhudej wudowje do wutrobny a do móžniřki, kotrež wiđžitej myřlicži we wutrobje řariřej a piřmatowcženeho řaž řlóniřa a zuřbniřa, kotrež cžitaczej w řiwjenju řamaritřteje řonřteje a kiž řu jeneho rođu po pocžitřach abo njepocžitřach. Dořelž pať to tať, staji něťotřřřuli řw. jecze řesuř řhryřtuřa domach, řnadž tať dořho hacž hodowny řchtoř řteři, pod hodownym řchtořom, — abo, něťotřřřuli měři, so jeho tať domach wotřaji a wotřajicž móže. řesuř řhryřt pať njewořta tať domach ale wuřđže s domu a řa nim džęřhu hody, niž dyře hodowne blido s darami a se řchtořniřom, tola pať hody, to hodowne pořohnowanje, kotrež bě do domu niž jeno, do wutrobny přchitřčlo, a s nim to hodowne řbožo, to řbože řiwjenja. A potom, potom přtaja řesuř řhryřtuřa, měřjo, so tu tola dyřbi byřč ale njenamajaja jeho. A potom řnadž řkorža abo morřotaja abo woliřřnu, dořiž řnadž řařo řim njesatřiczi adventřke řlowo. — řořmyřřluj řebi řas tole wřřcho, tať něřať! Něřkle řu tola dořhe wjecžory! řsnađž přchitřčž na to řamřne řaž ja. řsnađž haj řamo řa tmy přchitřčž, cžehodla to s tobu tať něřať podobnje bě, ty jenož njewjedžesche, s řařteje přchitřčžny to tať. řsnađž bě ty řaměňiř řesom řhryřta s něřaťřim darom s hodowneho blida, kotřř džęřčom jene hody wobřadži, potom bórřy řón do řoka staji a řa lěťo ř hodam řařo pod hodowny řchtoř. řě, řesuř řhryřtuř je tón řiwny řbóžniř, wón cže do řiwjenja s tobu a wón cže to řiwjenje w tebi!

A to je to dařřche, řchtož řebi řas řospominaj něřkle we tutym cžasřu! řo řiwjenje w tebi cže řesuř řhryřt, a cže to wot kóždeho w tutym adwencže a tute hody s nowa! řsebi tole rořmyřřluj přchitřčž řnadž na to, so to řam s tmy witaljom do wutrobny huřto dořčž ničžo řyře, ničžo prawe njeje pola tať něťotřreho. — Wěřo dyřbiřch wjedžecž přchego, so to, hdyž prařimy: něťotřreho, řaž tu, abo wón a tón a tamny, so to jenož muřřlicž njeměňimy, ale so to runje tať huřto přchitřajicž móžemy: tať něťotřreje, řaž předy runje, abo wona a ta a tamna. — řeho do wutrobny witalčž, to řěřa, jeho s wěřu a we wěřje witalčž. A tuta taťřa hodowna wěřa je ta, kotřř řebi tať najlěpje wopiřujesč, hdyž prařisč, so je wona to wěřne řjednocženřwo cžlowjeł s řesom řhryřta, so je wona to řiwe hromadubhecže cžlowjeł se řbóžniřom, so je wona to najřřubřche, najwěřniřche přchescženebyřč s nim, tať přchitřčž na to, so prařisč, so je wěřa řiwjenje abo to wěřne, woprawođžite řiwjenje cžlowjeł s tmy řiwym řbóžniřom řesom řhryřtom. řa pačerjach řnadž řy řa to nariřnyř prařicž, to duřowne řiwjenje, a řy wjedžat prařicž, so tam, hdyž tuto njeje, je ta duřowna řmjercž. ř tmy řy s dořom přchitřčlo na druře wopiřwanje teho, řchtož předy řjenowachmy: řesuř do řiwjenja witalčž — a tež řobu wřacž. A to řamřne je duř na wřchěm pořředku něř tež to, řchtož řesuř řhryřt cže, hdyž cže to řiwjenje w tebi.

A cžehodla dyře to? řehodla, so by ty řiwny byř w tutym řiwjenju a mořł dořotjecž to, řchtož řebi wot teřje řada, a přcheneřčž to, řchtož cži nariřořa, so by ty w tutym řiwjenju wobřtal a njepođřeřat a trowa byřa ta řřona řwěřy a dořhčřa.

řdyž s taťřimi myřlicžřami do řwěťa a řjes jeho cžlowjełow pohřladasč, řnadž njetřejebasč do dařoka hřlacž a móžesč hnyřom přchi řebi řamym wotřacž, — potom njesřy wjazy we dwělu, cžehodla ma kóžde nowe lěťo řw. jecze advent a to hnyřom přchi řpocžatřu, ně, potom řo řnadž džiwasč, so to huřcžisčho advent njeje, kotřř tebi řaž cžlowjełam do řřla přchitřowla: „řesuř řhryřtuř přchitřadža! řlowjełojo, přchitřowacže řo, dořotujcže řo, so byřhu nařčhe hody řbóžne hody byře!“

Nowy „wošadny porjad“ w Sakskej.

Zyrkwine samóženje, dawki, dolh (§ 41—43).

Prěnjozne samóženje zyrkwije, wošady a lenštwom ma šo njepomjenšchene džeržecž. Jenož w wošebithch hnujazyh padach móže krajne konsistorstwo wuwšacže domolicž. Pšchisporjecž ma šo, šchož móžno je, s wotkasanjemi, darjenjemi atd.

Wošady maja prawo a pšchisporjecž wot wužiwanja zyrkwinskih napravow (kaž pohrjebnišchcža) dawki sa šwoju pokladnizu sběracž. Pšchi tyhle dawkach je w pšchichodže sarunanje sa poskiczenje Božeho šłowa (kaž sa pohrjebnu rěcž) pšches duchowneho wusamknjene a tať kóždemu wošadnemu jeho rune prawo na rěcž wuprajene.

W nastupanju dawkow sa šcheczenja a wěrowanja, na pšch. bjes rěcže a s rěcžu dotalne šakonje placžiwoscž wobšhowaja.

Njedostatk pobrachowanja pšchi wošadnym hospodarštwije šo s powšchitkownymi dawkami po krajnych abo zyrkwinskih šakonjach wuruna.

Sa požecžonki sa wošady je dowolnosć wokrješneho zyrkw. sarjadništwa trěbna a to, hdyž šo w bėhu jeneho lěta dolh sa wošady s mjenje tyžaz duschemi wo wjazh hacž 1 000 hriwnow abo sa wošady s mjenje dwaj tyžaz duschow wo dalsche 1 000 hriwnow atd. pšchispori. Jeli šo nowy dolh wob lěto nasad placž, dowolnosće wyschnoscže trjeba njeje.

Hospodarški nacžisk a zyrkwina pokladniza.

Kóžde lěto maja šo wo došhodach a wudawkach pšchi zyrkw. winym samóženju atd. wot zyrkwinskih šastupjerjow nacžiski postajicž. Zyrkwina nižšcha wyschnoscž tute s dowolnosćžu wobkrucža. Wošadne nacžiski jenož dovolenja trjebaju, hdyž maja šo dawki sběracž. Šchož je kóždolětnje pšchi hospodarjenju pornjo nacžiskej wulutowašo, ma šo sa wurjadne wotplaczenje dolha abo powyšchenje wobšhodneho samóženja pšchetriebacž, abo hewať hromadžecž a na dan dacž. Tónle rezervny kapital ma šo sa wošebite twaške wudawki pšchi duchownškich twarjenjach, kaž sarach, pohrjebnišchcžach, wošadnych domach atd. postajicž. Tež šmė šo k danjenju a wotplaczenju pšchi tyhle saměrach šobu šwužiwacž. Š žyła maja šo tež kóždolětnje pšchinoschki sa pošwlnjenje rezervneho kapitala sa zyrkwinske twary postajicž.

Šdyž wošada trěbne wopory a naprawy wostaji, móže nahladowarška wyschnoscž ju k temu nucžicž.

Zyrkwine pšchedstejicžerstwo ma sa wobštaranje pokladnizu a šlicžbowanja se šwojeje šrijedžišny zyrkwineho pokladnika wuwšolicž a s podpokasanjom wuhotowacž. Wokrješne zyrkw. sarjadništwo jeho s pšchispori šwjaso. Kóžde lěto tónšam šlicžbowanje pšchepodawa, kiž — jako zyrkwinske a šo wot wyschnoscže abo — jako wošadne — wot zyrkw. pšchedstejicžerstwa pšchispori.

Gody lěta 1553.

Něšhto, šchož dyrbjalo nam a naschemu ludej nětkle we adwencže, w hodownym cžaku wjele, jara wjele prajicž, powjeda šo nam s města Goldberg w Šchlesyškej.

Goldberg bu w lěcže 1553 cžežto domaphtane. Wulka drohota pšchindže a sa nej mór. Jako w šynje džělach na kulach, nadpadže „czorna šmjercž“ městacžto a jeho wobhderjow. Wjele jich mori mór, a wjele, jara wjele jich roscžěta s města do wšchěch kónčjin.

Wopuschčzene bė město, kaž šo by wšcho wotemrěšo. Šchěcž měšazow bėšche kónzowala drohota a mór ludži. Nětk bė tu patoržiza! Woža nóz scželesche hižo cžmicžku na semju, tež do

městacžta, tola, ničžo šo njehiba w měsčže. Šadyn šwón nješawonja Božu nóz. Cžicho kaž pšchi rowach to w měsčže!

Tola, hlaj, tamle woczinjaja šo pomakku durje jeneje kžeže! Š njeje krocži šchědžiwž. 93 lět je wobladať a je wotwuknyť, šo něcžeho bojecž, tež cžorneje šmjercže. Štwěcžku nješy w šchepotazej ruzh. Na poš wušwěcžena je hižo. Šsamlutki nochžyšche wjazh tam šedžecž w wotpuscženym domje, duž wustupi, šo by šwjecžil Božu nóz.

Tola tež tu na hašy bė šamlutki: Prjecž bėchu wšchitžy cžeknyli! Šsamlutki šrupašche pšches šněh, šamlutki pšchindže na torhoschcžo!

Tam wošredž torhoschcža posasta šchědžiwž, wotewri šwój ert a pšches cžiche torhoschcžo klineži to džiwnje s šchepotazym hłoškom:

Budž, Jesom Šhryšcže šhwaleny,
Šo šy cžlowjeť rodženy,
Ša macž je knježna požecžiwja,
Šeho jandželjo šo wješela,
Šhrieleis!

Tať špěwasche šchědžiwž a špěwasche a nješmu šo se šwojeho města tam wošredž torhoschcža, wošredž morweho městacžta. Š šchepotatej ruku wobarasche šymnemu wětrej, šo by njewu- hašnyť šwěcžku jenicžku, kotraž roškwětlešche tutu Božu nóz Goldberga, jeho městacžta. W jeje šchepotazym šwětle honja- chu a kojachu šo cžorne scženy po šněhu, kotrymž tam wodže- wasche prošne torhoschcžo.

Tola! Ššyšch! Tam bliži šo něchtón! Šišcže jedyn bėgar městacžta, wuššchawšchi džiwny, žadny hłoš, pšchikrocži pšches šněh a dwě to nětk šwědcžy hodownej roškwětlujetej torho- schcžo. Š dweju hłoškom klineži to nětk Luthera hodowny šhěr- lusch s torhoschcža do hašow cžemnych.

Kotrehož wšchón šwět njewopšchija,
Marija w šwojim kline ma,
Š mawuške je džecžatko,
Šiž w šwojej možy šdžerži wšcho,
Šhrieleis!

Š hlaj a hlaj! Tam šwěcžta a tam šwěcžta. Prjecž tyh šwěcžkow bliži šo s hašow cžemnych, cžornych. Prjecž tyh bė- garjow hišcže tu je a šhwata na torhoschcžo se šwěcžkami Bohu Wótžej a Božemu džěcžu k cžecžki šahwěcženymi, šo bychu šwoje- cžili Božu nóz, tutu tajku džiwnu Božu nóz šwjateho městacžta Goldberga.

Ššydom šwěcžkow to tam nětk tu na torhoschcžu, se šydom ertow klineži to pšches torhoschcžo a hašy k nješjekam:

Wón šhudy na šwět pšchischoť je,
Š nam wšchitkim pomhacž cže,
Šo by naš scžiniť bohatych,
Ššwojim jandželam tež podobnych.
Šhrieleis!

Šať džiwnje klineži to, kaž džiwnje to tym šydom tam. Šich špěwa wutroba, s nich špěwa šrudoba, a tola tež ta wěra, ta wěra, kotraž šo a wšchitko to šwoje dowěra temu, kiž tola naš cžlowjekow tať je lubowat, šo je šwojeho jenicžkeho šyna poškal do šwěta, šo bychu wšchitžy, kiž do njeho wěrja, šhubjeni njebyli, ale to wěcžne žiwjenje měli. Šaj wo tej wěrje šwědcža tam cži šedmjo šwědkojo, kotraž šamo w nusy wulkej šo džato- wacž wě a dospěwaja s Lutherom hodowny šhěrusch:

To je wón wšchitko cžiniť šam,
Ššwoju luboscž šjewiť nam,
Šha my šo wšchitžy wješelny,
Š Bohu sa to džatni šmy.
Šhrieleis!

To bě ta džiwna Boža nóz tam w Goldbergu w lěcze 1553. A jako hodowniczka bu, bě mór pschewinjeny, czorna hmyrcz bhrbjesche czelacz s města, kotrež bu sažo k nowemu žiwjenju sbudžene. —

1553 a 1921, Goldberg a našch kraj! Čim bóle pschirunjesch, čim bóle činisch dobroproschjenje, so bychy so w našchim ludu wšchudžom, w kóždej wšy, w kóždym městacžku namakali tajžy bedmjo, mjes kotryniž kam bycz chzesch a sanoschowacz w hodownej wěrje:

Ayrieleis! Ayrie eleison.

Anježe hnil so, hnil so nad nami!

Zyrkej a stat.

Sakška synoda bě so po dlěžškej pschestatowz 22. a 23. novembra sešča, pschede wšchem, so by shtonila, sčto je wubjerť sa wustawu wo naczištu noweje wustawy hacž kem dowuradžil. S tutym saběracu so wošebje jenotliwe strony abo wotdželenja synody, ku jich tajkich tsi. We hlownych pušedzenjach so wotutej wulzy wažnej naležnosći njejednasche, dočelž njeje hišcže tať daloko dokonjana. Je pak na čažku, so so Eserbja se hwojimi pschecžemi pschego s nowa hlyšcěz daja. Saběraja so tola s nimi nětko tež schěrsche woršty. We hlownymaj pušedzenjomaj saběrasche so synoda wošebje se wšchelakimi praščenjemi dołhody duchownych a kantorow, kaž zyrkwine dawki nastupazymy. Wšcho dohladne a dočoncžne sarjadowanje tutych wězow njeje pak móžne, doniž njeje dželenje stata a zyrkwoje pschewjedžene a dorjadowane. —

Pšchi tym bu wožadnam radžene, so bychy, doniž dawkišbėranje psches finansne hamty nje-pschindže, spytali, dobrowolne zyrkwine dawki sběracž, kotrež mēle so potom pšchi pođžišchich hamtskich woblicžicž. Tole so tež hižo s wulkeho džela stawa, a to s dobrym wuspěchom. Pschindu pšchi tym tola wobaj k hwojemu lěpschemu, wožadny kaž wožada. Wožada ma nětkle nusne a trěbne pjenjesy a móže bēžne wudawki placžicž a njetrjeba pjenjesy požčowacz a sa tajke hnadž wyšoku dať dawacz, wožadny nje-pschindže do wuskosčow, so dyrbjal potom, hdyž wšchē móžne dawki sa dlěžšich čaž na hromadu pschindu, wjele pjenjes na jene dobo placžicž, wón placži nětkle hižo nēschto a potom nēschto a pšchi tym niz wjaz hacž na njeho pschindže, wožadny tať sa hēbje zyrkwiny dawki nje-powjēscha, ale pomjēscha psches to, so so tať dať sa hewal požčene pjenjesy njetrjeba dawkej pschilicžicž. Tu a tam ku so wožady nimo teho na wožadnych, pschede wšchem na tych, kotřiž wjazy a wjele wobhēdža, s tej proštwu wobrocžite, so bychy tuczi dary a wustajenja sa zyrkej činili a tať wožadže kaž zyrkwi pomhali. Tajkeje wošebiteje pomozny a tajkich darow potreba drje kóžda wožada, njech wulka abo malka. So bychy so tola tež we kóždej namakali tajžy, kiž niz jenož, sčtož so na nich woblicži, dawaja, ale tež darow sa zyrkej a wožadu maja, a to pschede wšchem mjes tajkimi, kotrež ku se semskimi kubkami bóle hacž někotryžkuli druhi žohnowani, abo kotřiž nimaju so staracz do žyła sa žane džecži abo tola sa jich mjenje hacž tať někotry nan, tať někotra macž. Tať by pschede wšchem wožadnam móžno bylo, doť, kotryž hnadž maja, wotplacžicž, wošebje tole dyrbjalo tola lohko bycz, hdyž hēbi pomyšlišch, kello hnadž to nēhdže psched 10 lětami požčene 10 000 hriwnow pornjō 10 000 hriwnam nētczišceho čaža je. — Njech tute ryncžki sbudža k wobmyšlowanju — a k wudokonjenju! —

Sakški hējm saběrasche so 24. novembra s naprašchowanjom sapóplanza Seplein, kiž je tam jenicžki se zentrumsteje strony. Jednasche so to wo to, so bē minister kulta Wischnjanskemu biskopej sakasak, katolske schule wopytowacz, w na-

božinje pruhowacz atd. Minister kulta, Fleißner wotmōłwi se hlowami, kotrež s džela džiwne klineža, powoła so pschi tym na sakški pschethodny schulski sakon, psches kotryž je kóžde dohladowanje zyrkwoje tež na nabožnym schulskim sakonju wusamljēne, tať dołho hacž wulkostatny schulski sakon tu njeje, placži tutōn krajny sakon. Častupjerjo lēweje strony a demokratojo wuprajichy so sa stejnischcžo ministra, nēmskonazionalny rēcznik bē se sapóplanzom Sepleinom jeneho mēnjenja, so dyrbi zyrkej nēkajke prawto mēcz na nabožnym roštwowanju tať dołho hacž konfesionellne je a rēka. Rēcznik nēmskoludoweje strony spyta tu k hjedžnemu stejnischcžu pschicž. — Sčtož bu tu wo katolskej nabožnej wucžbje rēczane, to placži runje tať wo ewangelstej. —

S bliska a s daloka.

— **Boža služba w Draždžanach.** Sa Eserbow s Draždžan a wokoliny so pschichodnu njedželu, 2. adventa popoldnju 1/4 hodžin w kšichžnej zyrkwi kemschenje a wudželenje Božeho wotkasanja w hērbškej rēcži wotmēla. Prēdowanje a spowjednu wucžbu je k. faracž Rāda s Budyschina na so wšak. Wo bohaty wopyt Eserbow s Draždžan a wokoliny so wutrobnje prošy. Starschi čypli hwojim džecžom w zusbje hlowcžko wo tutej Božej službje w macžernej rēcži napřicacz a je pohonjecž, so bychy so pschichodnu njedželu, 2. adventa, popoldnju 1/4 hodž. w kšichžnej zyrkwi w Draždžanach, kaž pschi Božej službje, tať wošebje tež sa Božim blidom wobdžělili.

A hodam pod hodowny sčtom phtasch nětkle dary sa lubhch a snatych a tola drje tež sa khudych, pschede wšchem pať sa džecži. Njesabudž pschi tym hēbi pola rumpodicha skasacz sa džecži nowu hērbšku čitanku „Swētki“. Tuta rjana najnowšcha kniha je tež derje pschihōdny dar sa doroscženyh a dyrbjala w kóždym hērbškim domje bycz. — Tam tež hlyšcha „Domjazny prēdar“, tuta nowa prēdarška kniha, je derje pschihōdny a luby a pschi tym niz drohi hodowny dar sa starschich kaž sa džecži, runje kaž do domu bohateho tať do domu khudeho. Wožadni duchowni smēja jōn wēšcže hišcže na škadže. — A njesabudž, so móžesch tež žyly nowy lētnik nascheho kōpjenka „Pomhaj Bōh“ skasacz pola duchowneho abo hewal nēhdže, tež na pōscže, sa teho, kotremuž niz jeno sa hody hodowne wješele ale na žyte lēto jene wješele pschihotowacz chzesch. — To ku s rjanych hērbškich darow jenož tsi, ale pak rjanych, a tajkich je jich hišcže došcž druhich. Duž wobradžej Eserbam tež hērbšte dary. Njesabudž tež „Pschedženaka!“

Do Ameriki phtaja so nětkle tež pola naš holžy do služby. Sdyž so to pschi tym poskicža hacž na 2000 hr. mēžacžneje mšdy, sda so czi to hōbrska liežba bycz, tola, hdyž woblicžisch a s mērnym čažom pschirunasch, je to jenož kaž 80 hriwnow mērneho čaža. Sa te pak njeby tant ničtōn čahnył. Duž pak tam tež ničtōn sa 2000 hriwnow nješkē čahnyčž. Dyrbi jēsbu placžicž a domojjēsbu wēšo tež sažo. A prjedy hacž to nětkle tež pschi po sdacžu hōbrskej saklužbje saklužene, chze to nēschto bycz. A nimo toho pschedasch s tajkim wucžehnjēnjom do zuseje služby hwovodu na dołhi čaž a hnadž tež kameho so. Tcho dla: „Wostaň w kraju, to czi praju!“ A njech je tutōn kraj nětkle tež khuduschki, je czi tola rōdny kraj a domišna! — Sčtož tu to tať wo wucžehnjēnju do Ameriki placži, placži podobnje wo wucžahowanju do dalokeje zusbje do žyła.

Lištowanje. R. w S. sa 3. adv. — R. we W. sa 4. adv.

Samolwity redaktor: faracž Wyrzacž w Mošaczizach.

Čzišcž a naklad: Esmolerjez knihiczišcžernja, sap.

družstwo s wobmj. ruť. w Budyschinje.